

Ideen ble født en vår dag i 1985 under en samtale med en kollega fra Hemne Kraftlag som het Odd Kåre Furuseth, Vi satt hjemme og så på kart hvor det nærmeste landet i Sovjet var - det var Estland, kunne det være en tanke å dra dit med bibler eller lignende?

Neste - steg var å nevne dette for Ivar Dahle som jeg satt i menighetsrådet sammen med og som sammen med Ella bode på Tannvik rett på andre siden av fjorden og som hadde tilknytning til U:l:O. Han var ikke vanskelig å "tenne" vi tok opp spørsmål om å etablere en vannskapsmenighet i Estland og drøftet det på et menighetsrådsmøte hvor vi fikk lov til å gå videre med planene.

Dette resulterte i et brev til "misjon bak jernteppe" hvor vi forespurte om noe slikt var mulig. Ingen respons, da vedkommende som hadde med slike saker var bortreist for ferien, vi purret tidlig på høsten og så i november fikk vi pluselig en ivrig telefon fra Vegard Kaspersen fra MBJ, som beklaget at han ikke hadde git tilbakemelding og fortalte oplglødd at de hadde vært på jakt etter en menighet som kunne tenke seg noe slik. Vi fikk noen kontakter i Sverige til Slaviska Misjonen som skulle ha en konferanse om nettop slikt arbeid.

konferansen var 26.april samme år i 1986. Vi fikk os meldt på med Per Nordberg også fra menighetsrådet og Sissel og meg. Vi reiste over Røros og ankom Lindkjøping på østkysten på kvelden. Her ble vi ganske omgåend presantert for Åke Wallmann, fra Vagnherrad.

Han fortalte at deres menighet allerede i noen år hadde vært vennskapsmenighet med en menighet i Tapa i Estland en medodistmenighet.

De ville gjerne introdusere oss i arbeidet og også hjelpe oss i å etablere en vennskapsmenighetsforbindelse med en annen menighet, det ble mange timer med diskusjoner, visjoner og sist men ikke minst bønn. Turen ble spesiell på en annen måte også da det underveis skjedde en katastrofen nemlig i Tsjernoby.

1. tur ble planlagt etter mange telefonsamtaler med Åke og skjedde på høsten 1986
4.september litt før kl 14 reiste vi fra Snillfjord etter mange forberedelser, vi møtte Ingrid på Våvatn, Morten og Olav var med hjemmeifra. Ivar, Ella og ungene skulle vi møte på Orkanger. Ivar ble så med videre til Trondheim, hvor Ivars og min reise begynte for alvor. Vi hadde bedt mye for turen, men noe blir som regel uklart allikevel og jeg hadde en sak jeg ikke fikk ro for. Noen i minghetsrådet hadde villet klarere prosjektet vårt klarere for biskopen slik biskopens kontor skulle vite at vi dro. dette hadde jeg ikke gjort. Riktignok hadde jeg på forvinteren drøftet prosjektet med sekretæren i bispedømmerrådet og var den gangen blitt anbefalt å jobbe videre med det. Jeg fikk beskjed om at det ikke var noen betenkligheter med prosjektet i forhold til bispedømmets egen vennskapsmenighet i Øst-Tyskland. Forundringen ble derfor stor da Ingebrigtsen dukket opp på stasjonen. Vi hilste men visste ikke om vi skulle fortelle noe mer. Litt før toget skulle gå kom han bort til oss og spurte om vi skulle reise langt...Vi minnet ham da om prosjektet vårt og han ble veldig interessert. Det viste seg at han var på vei til en menighet i Meråker hvor han skulle ha kurs i menighetsøkonomi, og skulle ha samme tog som oss. Vi fikk plasser i samme kupe og fikk gjennomdiskutert forholdet mellom bispekontoret og menighetens prosjekt. Vi avtalte også at dersom noe skulle gå galt så skulle vi kontakte kontoret som igjenn ville formidle beskjed videre til familien og eventuelt UD. Etter Meråker, Storlien og Østersund fikk vi soveplass videre og sov oss frem til Stocholm hvor Åke møtte oss på stasjonen

5.september

Stocholm var nok delvis i søvn enda kl 0630 og han kjørte oss ut til Vagnherrad som lå ca 7 mil sør for Stocholm. En liten by på 3-4000 inbyggere og Wallmann's bodde i et koselig rekkehus. Lise hadde stelt i stand en koselig frokost som vi fortærte etter at ungene var sendt på skolen.

Etterpå dro vi ned på menighetshuset og tok ut en del tøy og litteratur som vi kunne ta med. De hadde et lite depot av spesielt vintertøy, skjorter og varmt undertøy for barn, som de visste det var behov for hos vennene våre i øst. Etterpå var vi på Conumen og kjøpe inn tannkrem, tannbørster, såpe og hårshampo, bleiesnipper m.m. for vi nordmenn er jo så renlige at vi måtte jo ha med litt ekstra av dette. Tilbake på menighetshuset hentet vi det vi skulle ha med av litteratur. Det dreide seg om ett eksemplar av hver sort, spesielt aktuelt var bibelstudiebøker som var lagt opp som bibelleksikon på russisk og russiske bibler og nytestamenter. Noe oppbyggelig litteratur som Ivar hadde tatt med ble det også plass til. Etter dette dro vi på Pizzeria og spiste en herlig Pizza sammen, dro så tilba til Åke og Lise, pakket ferdig før vi igjenn dro ned til menighetshuset for å treffe en del fra menigheten. De fleste hadde vært med på turer tidligere. En broder som het Svein Erik hadde tatt seg fri fra jobben

for å kjøre os ned til båten i Stocholm. Vi ankom terminalen kl 17 og instalerte oss i lugarene straks vi kom inn. Vi fikk to lugarer på en nydelig båt som het SILJA REGINA, den hadde 1600 køyeplasser av høy standard. Vi ble sittende oppe for å diskutere en del detaljer for så å gå rimelig tidlig til køys, klokken ble skrudd frem en time til finsk tid.

6.september

Vi våknet etter en deilig natts søvn og spiste en herlig frokost før vi ankom Helsingfors ca 08.30. Vel ute i ankomsthallen traff vi for første gang våre to finske kvinnelig guider Vi fikk pass visum og fergebilletene til neste ferge - Georgi Ots for så å gå gjennom finsk pass og tollkontroll før vi gikk ombord i den russiske fergeren. Ja det var ganske stor standardforskjell. Båten var mye eldre og var sterkt preget av dårlig vedlikehold. Lise kunne fortelle at båten akkurat var renoveret og var blitt rene slottet i forhold til hva den hadde vært før. Slottstemningen var iallefall desidert ikke der lenger for da jeg gikk på toalettet slo stanken i mot meg. Vi fant oss en rolig plass men skjønte straks at dette ikke var stedet for fortrolige samtaler, men vi fikk bedt mye og snakket mye sammen om løst og fast. Vi måtte stille klokken ytterligere en time fram til "russisk tid". Vel framme i Tallin skulle vi igjennom rusisk pass og tollkontroll. En kontroll som nok kunne bli spennende nok. Vi hadde alikevel Fred. Jeg fikk en tanke om at dette måtte være en ynkelig statsmakt som kunne være så redd for dårlig påvirkning fra vest. Litt sommerfugler eller var det kråker kriblet nok langt dernede i magen da jeg nærmet meg luken for den første kontrollen - pass kontrollen. Det satt en ung soldat i luken med et mongolsk utseende og det ble meg fortalt etterpå at de brukte soldater fra fjernliggende steder til kontroll, da disse var minst infiltrert i den spenningen som var mellom øst og vest og Estland og Russland. Han gikk fram på nøyaktig de måten som var oss fortalt på forhånd. Med svært god tid spurte han oss på korrekt engelsk om navn adresse, alder og bostedsadresse, formålet med turen. Ingen kommentarer framkom og dette gikk smertefritt. Jeg slepte så de to store koffertene videre til neste kontrollpost - toll. Vaktsomme blikk fulgte meg og det føltes som de så på både meg og koffertene med røntgenøyne. Spurte meg så om jeg hadde dårlig samvittighet for noe, men det hadde jeg jo ikke. Kofferten ble så sendt igjennom en filmtunnel. Likeså skuldervesken jeg hadde over akselen. Det ble litt diskusjon blandt tollbetjentene som tydelig var drevne karer i sitt yrke. Så fikk jeg beskjed om å åpne begge kofferten, som ikke inneholdt noe litteratur. De tok ikke noe notis av alle toalettartiklene, strikkegenserne og barnetøyet. Jeg så vel så forfrossen og barnslig ut at jeg kunne trenge det på turen..

Jeg kjente jeg blei heit i toppen da de tok skuldervesken og sente den igjennom filmskanneren også og zoomet noe inn på skjermen sin , tok bagen til side og spurte om jeg hadde med meg noen bøker, ga så bagen til meg og ba meg om å åpne. Ba meg ta opp de svarte bøkene som var ordbøker, russisk-norsk, tysk nors og engelsk norsk, under disse hadde jeg stomiutstyret mitt, på siden av dette trakk de opp en av de engelske bøkene lvar hadde med, de spurte hva dette var og jeg svarte at det var noe jeg hadde med for å lese på reisen. Dette godtok han og ba meg lukke baggen. Det brukte jeg nok ikke mange sekunder på så vinket han meg videre. Så passerte vi igjennom metalldektorene og videre ut i det "fri". Der ventet våre finske guider og skulle ha tilbake visum og pass mot av vi fikk hotellpassene våre som vi alltid måtte ha med oss og som var bevis på at vi var registrerte turister. Vi ville ikke slippe inn på hotellet uten og det skulle dessuten vises i tilfeldig politikontroller eller til andre viktige "personer"

Utenfor terminalbygget traff vi endelig de første av våre virkelige venner og for en velkomst, de hadde med seg masse blomster. Det viste seg fort at de trodde vi skulle komme dagen før så mange var der for andre gang, de fra Tallin var der, men bare 4-5stykker fra Tapa som ikke hadde anledning til å reise en ekstra tur, blandt alle som sto der var det også en gammel krokrygget mann vi ble presentert for, han hadde jobbet i Kristiansund fra 1915 til 1917 og hadde også vært der en tur i 1932, så nå synes han det var stas og kunne snakke norsk igjenn. De vernepliktige soldatene måtte avlegge lojalitetsløfte mot den ateistiske ideologi, de som ikke ville undertegne en slik måtte vente seg en svært tøff militærtjeneste. Mange estniske soldater ble sendt til Tjernobyl for opprensning for 1 mnd , men ble som regel ble de værende der i opp til 6 mnd og mange kom svært syke hjem både med stråleskader kreft og mange brannså, så her ble vi oppfordret til forbønn, andre ble sendt til afghanistan.

Vi ble invitert til å møte noen kristne venner fra Tapa på Apoteket som var dekknavnet på metodistenes menighetshus i Tallin. Ofiselt hadde vi kontakt med den lutherske kirken ved primas Olav Pernametz som vi avla høflighetsvisitt hos i Olivestikirken, før vi besøkte pabtistkirken for så å "snike oss inn til vårt egentlige møte i Apoteket, midt ute i møtet dukket det opp en russisk langhåret

mann i 70 årene, alle ble tydelig anspent men da han fortalte at han kom fra et bortgjemt område som hadde sitt eget minoritetspråk nord øst for Ural som svenskene hadde oversatt NT og en sangbok til på deres språk fikk han være med i lovsangen. Han ba om å få oversendt en takk tilbake til Sverige for den gode tjenesten.

Det finske reiseselskapet hadde guider som bare kunne finsk og Åke tilbød seg derfor å guide oss da han var godt kjent i Tallin, dette var de glade for og det var jo vi også....